

Jézus követése a mindennapokban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ámós 6:1; Lukács 8:4-15; 11:37-54; 12:4-21, 35-53; 22:24-27

*„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: **Növeld a hitünket!**” (Lk 17:5, RÚF)!*

Jézus nagy tanító volt, mégsem alapított teológiai vagy filozófiai iskolát. Az tekintette céljának, hogy „*hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*” (Lk 19:10). Azért jött, hogy bemutassa Isten jellemét, ami a kereszten mutatkozott meg legteljesebben. Nemcsak azt mutatta be az emberiség és az el nem bukott világok lakói előtt, hogy milyen valójában Isten, hanem lefizette a bűn zsoldját is, ami által a bűnös ember megváltást és üdvösséget nyerhet.

Élete, szolgálata és áldozata által létrehozta a megváltottak közösségét, amibe azok tartoznak, akik elfogadják a halála révén nekik felkínált megváltást, és eldöntik, hogy az Ő életpéldáját fogják követni.

A megváltottak közösségébe való meghívás nem kivételezett státuszt kínál az életben, hanem az elhívó, azaz Krisztus iránti abszolút és feltétel nélküli hűséget vár. Amit Ő tanít, az lesz a tanítvány életének alapelve és törvénye. Amit Ő kíván, az lesz a tanítvány egyedüli életcélja. Sem a külsőségekben megnyilvánuló jóság, sem a tantételek tökéletes ismerete nem helyettesítheti a Krisztus és akarata iránti teljes elkötelezettséget.

Bizonyos kívánalmakkal jár a tanítványság, amit egyedül a bennünk lakozó Krisztusnak köszönhetünk. Ezekkel semmi nem kelhet versenyre, semmivel nem helyettesíthetők.

ÓVAKODJUNK A FARIZEUSI LELKÜLETTŐL!

A farizeusokra vonatkozóan mintegy nyolcvan utalás található az evangéliumokban, ezeknek körülbelül negyede *Lukács evangéliumában*. A farizeusokat a tantételekhez való konzervatív ragaszkodásukról ismerték, ellentétben a liberális felfogású szadduceusokkal. A farizeusok gyakran törvényeskedők voltak, akik bár vallották, hogy hisznek a kegyelemben, mégis a parancsolatok megtartása általi üdvösséget tanították.

Olvassuk el Lk 11:37-54 verseit! Mire figyelmeztet itt Jézus, és hogyan nyilvánul meg ugyanez az elv napjainkban? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem jelenik meg sem viselkedésünkben, sem hozzáállásunkban olyasmi, amitől Jézus védeni akart?

Ha áttekintjük a farizeusoknak és írástudóknak szóló „négy jaj” leírását (Lk 11:42-54), láthatjuk, mennyire időszerű az igazi vallásosságra való felhívás minden generációban, beleértve a miénket is.

Például a tizedfizetés, amivel örömmel elismerjük Isten gondoskodó szeretetét, nem válhatja fel a szeretet és igazságosság alapvető követelményeinek betartását emberi kapcsolatainkban (42. vers).

Ugyanazok, akik elhanyagolják „*az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét*”, szeretik „*a főhelyet a zsinagógában*” (42-43. versek, RÚF). Ha valaki, hát az ilyen ember nem ismeri fel a valódi hit lényegét!

Jézus arra is figyelmeztetett, hogy aki egyenlőségjelet tesz az igaz hit és a külsőségeket figyelő, rideg szertartások közé, az valójában tisztátalan, valahogy úgy, mint aki halottat érint (Lk 11:44; vö. 4Móz 19:16). Milyen könnyű összekeverni a közönségeset azzal, ami az Isten szemében szent! Jézus ítéletet mondott azokra a törvénytudókra is, akik arra használták fel tudásukat és tapasztalatukat, hogy elviselhetetlen vallási terheket tegyenek mások vállára, miközben ők maguk egy ujjal sem érintik azokat (Lk 11:46).

A farizeusok tisztelték a már nem élő profétákat, Isten élő hírnökeivel viszont szembeszegültek és ellenük dolgoztak. Sőt, néhányukról azt is olvassuk, hogy miközben Jézust hallgatták, a megölését tervezték. Nem a profétákról való megemlékezés a legfontosabb, hanem az, hogy megszívleljük a szeretetről, a kegyelemről és az ítéletről szóló üzenetüket! Az utolsó „jaj” igazán szörnyű. Hűtlennek bizonyultak feladatuk végzésében némelyek, akikre Isten az országa kulcsát bízta. Ahelyett, hogy bölcsen használták volna a kulcsot és beengedték volna Isten népét az országba, inkább kizárták őket, a kulcsot pedig eldobták.

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT”

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget” (Jel 14:7) – így hangzik a három angyal üzenete közül az első, ami igencsak központi szerepet tölt be a hetednapos adventisták életében és hitében. Istent félni nem azt jelenti, hogy félünk tőle, mint ahogy sokan gondolják. Inkább elismerjük Őt és amit kíván tőlünk. Hitbeli lépés ez, ami teljes elkötelezettséggel jár. Egyedüli irányítója és Ura lesz életünknek, beleértve gondolatainkat, tetteinket, kapcsolatainkat és sorsunkat. A tanítványság, ami ilyen „félelmen” alapul, megingathatatlan talajon áll.

Olvassuk el Lk 12:4-12 verseit! Mit mond itt Jézus a félelemről?

Ez a szakasz elmondja, hogy kitől féljünk és kitől ne. Az olyan hatalmaktól nem kell félni, amelyek ehhez a világhoz tartoznak és csak a testet bánthatják. Viszont féljük Istent és engedelmeskedjünk neki, hiszen az Ő kezében biztonságban van az örök sorsunk! Istenünk, aki a kis verebekre is ügyel (Lk 12:6) és aki fejünk hajszálait is számon tartja (7. vers), végtelenül szerető és gondoskodó Isten, akinek szemében egyen-egyenként hihetetlenül drágák vagyunk. Hány és hány félelmünk oszlana el, ha valóban hinnénk ebben?!

Lk 12:13-21 verseiben mire figyelmeztetett Jézus?

Jézus nem volt hajlandó beavatkozni két testvér vitájába, akik az örökségen osztozkodtak, azonban kihangsúlyozta hallgatói számára a tizedik parancsolat időszerűségét (2Móz 20:17) a kapzsiság bűnével kapcsolatban. Rámutatott az örök igazságra: nem a megszerzett dolgokban van az ember élete (Lk 12:15). A bolond gazdag a saját maga által tákolt szűk ketrechen élt. Semmi más nem számított neki. Mennyire kell vigyáznunk, nehogy beleessünk ebbe a csapdába! Ez különösen fontos azok számára, akik bőséges anyagi forrásokkal rendelkeznek.

Élvezzük ugyan az anyagi természetű dolgokat, de gondoljunk bele, hogy mennyire kevésbé tehetnek megelégedetté, különösen az örökkévalóság fényében! Mégis miért olyan könnyű elkövetni azt a hibát, amitől Jézus óvott Lk 12:16-21 verseiben?

LÉGY KÉSZEN ÉS VIGYÁZZ!

„Krisztus éberséget és hűséget kívánt meg követőitől minden korban, de most, amikor az örökkévalóság küszöbén állunk, olyan drága igazságokat, nagy világhosszú és fontos munkát bízott ránk, hogy meg kell kettőznünk gondos igyekezetünket” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. [Bizonyosságtételek.] 5. köt., 460-461. o.).

Foglaljuk össze, mit jelent számunkra Lk 12:35-53 üzenete, különösen ha már régen várunk Jézus eljövetelére!

A keresztyének nem engedhetik meg maguknak, hogy felületesekek vagy fásultak legyenek. Hisszük: Jézus hamarosan visszajön, még ha a napot és az órát nem is tudjuk, és ennek arra kell készítenie, hogy derekunkat felövezve, lámpánkat pedig rendben tartva világítani tudjunk másoknak. Jézus második adventjének a reménye legyen életünk és munkánk, várakozásunk és hűségünk legfőbb mozgatórugója! A jó és a gonosz szolgák közötti különbséget pontosan az Isten akaratának való hűséges engedelmesség és az a vágy mutatja meg, hogy békességben találkozzunk Üdvözítőnkkel.

Isten legszigorúbb ítélete alá esik (45-48. versek), aki arra hivatkozva hanyagolja el a hűséges szolgálatot, hogy „*halogatja még az én uram a hazajövetelt*” (Lk 12:45). Minél nagyobb a kiváltság, annál nagyobb a felelősség, ennél fogva akinek sok adatott, attól sokat is kívánnak meg (48. vers).

Krisztus szavaiban, amelyek arról szólnak, hogy a tanítványság nem könnyű út, az ősi próféta szavai visszhangoznak: „*Jaj azoknak, akik gondtalanul élnek a Sionon*” (Ám 6:1). Pál lelki küzdelemnek nevezi a keresztyén életét (Ef 6:12). Az üzenet lényege, hogy minden keresztyén részese a Krisztus és Sátán közötti kozmikus küzdelemnek, és közöttük a kereszt az éles határvonal. Kizárólag a keresztre feszített Krisztusba vetett kitartó hittel nyerhetjük el a végső győzelmet.

„*És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle*” (Lk 12:48). Mit jelent ez a vers nekünk, hetednapi adventistáknak?

LEGYÜNK GYÜMÖLCSTERMŐ BIZONYSÁGTEVŐK!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek a mennyei tanácsban még „a világ teremtése előtt” (Ef 1:4) elkészítette a megváltás tervét. Vagyis, még mielőtt az első embert megteremtette volna Isten, természetesen az első emberi bűn előtt már volt egy terv világunk megmentésére. A bizonságtévés felelősségét pedig minden keresztény szívére helyezte az Úr.

„...lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1:8). Jézus utolsó parancsa arra helyezi a hangsúlyt, hogy mennyire fontos a bizonságtévői szerep, amivel követőit megbizzza.

Mit kell a keresztény bizonságtévőknek megtanulni a magvető és a talaj példázatából? Lk 8:4-15

Mi lesz a bizonságtévő jutalma, és mikor kapja meg? Lk 18:24-30

Mit tanít a girák példázata (Lk 19:11-27) a bizonságtévésben tanúsított hűségről és felelősségről?

Többek között az említett versek is rávilágítanak a veszélyekre, a feladatokra és a jutalomra a bizonságtévessel és a hittel kapcsolatban. Komoly felelősséget bízott ránk az Úr, de ha számításba vesszük, mi mindent kaptunk, ugye milyen kevés, amit valójában kér tőlünk?

június 4.

A SZOLGÁLÓ VEZETŐ

Olvassuk el Lk 22:24-27 verseit! A tanítványok még akkor is vitakoztak, hogy ki lesz a nagyobb közöttük Isten országában, amikor az utolsó vacsorára készülődtek. Hogyan reagált Jézus az ostoba viselkedésükre, és válasza miért volt forradalmi?

Jézus tanácsa egyedülálló a vezetéstudomány történelmében. A fáraó, Nabukodonozor, Nagy Sándor, Julius Caesar, Napóleon és Dzsingisz kán a vezetői szerepet egyaránt az alattvalók fölötti hatalomnak és tekintélynek tartotta. A világ nagyjából mindig így működött a hatalom tekintetében.

„Ti viszont ne így tegyetek – mondta Jézus –, hanem aki a legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk 22:26, ÚRK). Ezzel a kijelentésével a világegyetem Ura visszajára fordította a vezetés meghatározását: „De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; És aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mt 20:26-28).

Saját életútját és vezetői szerepét a szolgálással és önmegtágadással azonosítva Jézus újfajta dinamikára mutatott rá az emberi kapcsolatokban: a megelégedettség nem a hatalom gyakorlásából, hanem a szolgálatból származik; a vezető nem a pozíciójából meríti hatalmát, hanem abból, hogy szolgál; az átalakulás pedig nem a trónnal, hanem a kereszttel kezdődik. Akkor élünk igazán, ha meghalunk énünknek és gyümölcsöt termünk (Jn 12:24).

Lk 9:46-48 versei szerint hasonló viszály támadt Jézus tanítványai között arról, hogy ki a nagyobb. Gondolatvilágukban még mindig erősen tartották magukat a világi alapelvek. A Mester válasza a probléma lényegére mutatott, és megnevezte az egyik legnehezebb kihívást általánosságban az életben, ill. konkrétan a keresztényi életben.

Jól mutatják a világ fordított értékrendjét Jézus szavai, különösen az a rész, hogy „aki legkisebb... az lesz nagy” (48. vers).

A világ elvei homlokegyenest ellenkeznek Jézus tanításával, hogyan maradhatunk tehát életben, ha mégis Jézus elveit akarjuk követni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak gondolataink? Kiról és miről beszélünk legszívesebben? Kié leghőbb érzelmünk és legjobb erőnk? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink feléje irányulnak. Övé legédesebb érzelmünk. Akkor mindenünket – amik vagyunk és amivel bírunk – neki szenteljük. Kívánunk hozzá hasonlítani, öhajjtuk Lelkének leheletét; vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 45. o.).

„Földi életünkben – habár a bűn ezt korlátozza – a legnagyobb öröm és a legmagasabb nevelés a szolgálatban van. Jövendő állapotunkban is, amikor a bűnös emberiség által emelt akadályok már nem lesznek, a legnagyobb örömmünk a szolgálatban lesz. Amikor bizonyosságot teszünk, újból megismerjük azt, hogy mi *»eme titok dicsőségének gazdagsága... hogy Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége«* (Kol 1:27)” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 305. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Jézus bolondnak nevezte a gazdag, sikeres gazdát (Lk 12:20). Lehet, hogy mi nem vagyunk gazdagok vagy sikeresek, de vajon mi az, ami miatt Isten szemében mégis bolondok lehetünk?
2. Egyes gyülekezetekben két csoportot láthatunk: az egyik a hivatásos szakemberek, üzletemberek, egyházi és világi vezetők, befolyásos személyiségek csoportja, akik megkapnak minden tiszteletet, figyelmet és elismerést; a másik a csendes, „jelentéktelen” emberek köre, akik bejönnek és elmennek anélkül, hogy bárki odafigyelne rájuk, észrevenné őket. Mit tehetünk, hogy a második csoport ugyanolyan fontosnak és értékesnek érezze magát, mint az első?
3. Ma könnyű gúnyolni a régi kor farizeusait, amiért elferdítették a hitet, de mit tegyünk, nehogy mi is, akik komolyan vesszük a hitünket, ugyanazokat a hibákat kövessük el? Hogyan állhatunk ki szilárdan amellet, ami helyes, miközben nem válunk farizeussá? Hogyan határozzuk meg, mi a helyes és mi az, amiért érdemes küzdeni, ellentétben azzal, ami jelentéktelen és nem éri meg, hogy fáradozzunk érte?
4. Hogyan őrizhetjük meg éberségünket Jézus eljövételére várva, miközben minden elmúló évvel nehezebb ébernek maradni?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: MOST MÁS MADÁR DALOL

Mióta Jézus Krisztus velem jár,
elhallgatott a fekete madár,
mely minden év után azt sírta: Kár!

Végig az úton, tűnő éveken
azóta más madár dalol nekem.
Eróm újul csengő éneken.

Ha hervad a százvirágú tavasz,
arról dalol, hogy Jézus ugyanaz,
akár virág nyit, akár tél havaz.

Ha évek után évek tűnnek el,
és egyre sebesebben szállnak el,
- az örök ifjúságról énekel.

Arról, hogy mindig új a kegyelem,
és mindig egy, Aki itt jár velem
fénylő nappalon, sötét éjjelen.

Újulva hallgatom új dalait,
amint reájuk sorra megtanít
a csodaszárnyú, szent madár: - a hit.